

● FRASCATI ●

Daria Bukvić

Makers van Frascati Producties aan het woord over hun werk, hun leven en hun inspiratie. Deze keer: Daria Bukvić, die van 10 tot en met 14 april in Frascati WG staat met Puin, een voorstelling over een jong volwassen broer en zus die schreeuwen om gehoord te worden.

Net afgestudeerd aan de toneelschool van Maastricht, maakt Daria Bukvić in april haar eerste voorstelling als regisseur voor Frascati Producties. En ze is pas 22 jaar. Ik ben zelf ook 22, maar ik moet het haar nageven: de urgentie spat er van af. Als ik haar in het café van Frascati tref en vraag naar haar dag, brandt ze los:

“Ik heb vandaag eerst gerepeteerd in Den Haag voor een andere voorstelling. Vervolgens ben ik hiernaartoe gespoed en heb ik in ongeveer acht minuten een bord kipsaté naar binnen gewerkt. Nu net heb ik de casting gedaan voor de kinderen die in *Puin* gaan spelen. Uitleggen aan een negenjarige waar de voorstelling over gaat is niet makkelijk. En ik wilde het niet simplificeren; ik heb het ze écht willen vertellen. Het gaat over een broer en een zus die in een modern gezin zijn opgevoed en zijn verwaarloosd. De kinderen bewapenen zich tegen de wereld door hun fantasie te gebruiken. Ze creëren hun eigen surrealistische universum waarin ze

altijd kunnen leven en denken. Ze gebruiken de fantasie als een overlevingsmechanisme om een nare werkelijkheid te ontvluchten.”

Daarmee zijn we direct bij één van je belangrijkste thema's: de fantasie. Kun je daar iets meer over vertellen?

“Ik ben als klein meisje uit Bosnië gevlucht. Ik heb met mijn moeder anderhalf jaar in een asielzoekerscentrum gezeten in Limburg. Ik ben daar ook opgegroeid in een klein katholiek dorp. Ik was de grote vreemdeling in een vrij xenofobe gemeenschap. Ik heb in deze situatie een zelfbedachte wereld gecreëerd. Vol sprookjes, en denkbeeldige vriendjes. In ieder geval wezens die er niet waren, omdat de mensen die er wel waren mij niet toelieten in hun eigen werkelijkheid. Fantasie is het enige ingeboren middel dat we hebben waarmee we onszelf

kunnen helpen. We worden niet allemaal geboren met schoonheid, luxe en intellect. Maar fantasie hebben we allemaal. En die bepaald hoe we de wereld beschouwen en verwerken.

Iedereen in dat centrum zat in dezelfde situatie: moeders met kinderen. Als er een brief kwam uit Bosnië, werd die aan iedereen voorgelezen. De vrouwen vertelden verhalen. Verhalen vertellen kan je redden als je niets hebt. Iedereen bezit die rijkdom. Je hoofd en wat daar in zit. Het feit dat je de wereld zo kan scheppen zoals je wilt 'ie eruit ziet. Daarom ben ik denk ik ook regisseur geworden. Omdat het het enige is waarop ik kan vertrouwen. Fantasie is als het ware mijn religie.”

Zou je het escapisme noemen?

“Nee! Het is geen vlucht voor de werkelijkheid, maar een wapening tegen de werkelijkheid. Puin gaat over hele zware thema's, het zijn zeker geen escapistische sprookjes die ik maak. Je moet de werkelijkheid onder ogen en er niet van weggijken. Kunst is voor mij de schoonheid die de lelijkheid draaglijk maakt en niet een middel om je er van af te keren. Mijn vader zegt altijd tegen me: zoek de gulden middenweg. Niet omdat het een veilige plek is, maar omdat het een mooie plek is. Als uitkijktoren van waaruit je kan functioneren als kunstenaar en als mens. Fantasie is ondanks de vorm die het aanneemt altijd iets verzachtends. Ik wil altijd hoop door laten schijnen in mijn voorstellingen. Ook al hou ik van de nodige zwarte humor en grimmigheid. Ik vind het een mooi contrast.

Ik hoop elke keer een nieuwe vorm te vinden voor thema's die me raken. Als ik geen persoonlijk engagement met het thema heb, zie ik geen reden waarom ik het zou regisseren. Daarom geloof ik niet in regisseurs die vijf stukken per jaar uitpoepen. Volgens mij moet je enorm zuinig zijn en je engagement bewaken. Jezelf altijd toetsen of je wel dicht bij de materie staat. Doet het iets met me en kan ik het op een bijzondere manier overbrengen. Het mag afkeer zijn, als het maar een sterke emotie is!”

Luc Verhaegh, 24 maart 2012